BAHİRA'NIN GÖRDÜKLERİ

İÇİNDEKİLER

BAHİRA'NIN GÖRDÜKLERİ

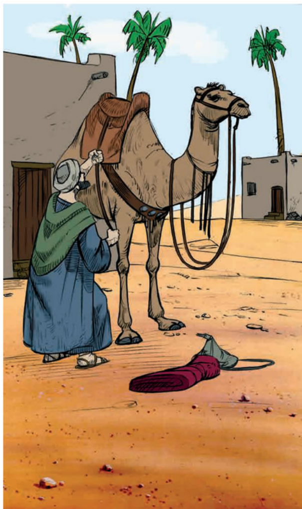
Sevgili Peygamberimiz amcasıyla birlikte yaşamaya başladığında sekiz yaşındaydı. Amcası Ebu Talip'in ailesi oldukça kalabalıktı. Kendisi de oldukça fakirdi. Birkaç devesinden başka malı yoktu. Fakat Ebu Talip, bu fakirliğine rağmen Kureyş içinde çok saygı gösterilen biriydi. Aynı zamanda o Mekke'nin de ileri gelenleri arasındaydı.

Ebu Talip ve eşi Fatıma Hatun, Efendimiz olmadan asla sofrada yemeğe başlamıyorlardı. O'nu, kendi çocuklarından daha fazla sevip kolluyorlardı. Kâinatın Efendisinin oturduğu sofradan kimse aç kalkmıyordu. Bu durum Efendimizin bereket mucizesinden başka bir şey değildi.

Efendiler Efendisinin on yaşına geldiği günlerdi. Efendimiz, amcasının geçim derdini hafifletmek için onun koyunlarını gütmek istedi. Böylece çobana para vermeyeceklerdi. Ebu Talip bu fikre ne kadar karşı çıktıysa da Efendimiz onu ikna etti. Fakat bu kez Ebu Talip'in eşi Fatıma Hatun bu fikre karşı çıktı. Ama Sevgili Peygamberimiz onu da ikna etmeyi başardı.

Günler bu şekilde geçerken Kâinatın Sultanı on iki yaşına gelmişti. O, yaşıtları arasında, hemen fark ediliyordu. Nur saçan bir yüzü vardı. Büyük insanlar gibi ağırbaşlıydı. Arkadaşları oyun, oyuncak peşindeyken O sürekli etrafını gözlemliyordu. Kâina-

tın Yüce Yaratıcısını düşünüyordu.

Ebu Talip, geçim sıkıntısı sebebiyle o günlerde Şam'a gidecek kervana katılmayı düşündü. Bu ticaret sayesinde eline geçecek parayla evini biraz rahatlatabilirdi. Ancak bu yolculuk sırasında sevgili yeğeninden ayrı kalacak olmak onu çok üzüyordu. O'nu yanında götürdüğünde ise başına bir iş gelir diye endişe ediyordu.

Bir gün Efendiler Efendisi yol hazırlıklarını tamamlayan amcasının yanına gelerek:

– Ey amca! Beni burada kime bırakıyorsun? Hâlbuki benim ne annem var ne de babam, diyerek ağlamaya başladı.

Yeğeninin gözyaşlarına eşlik eden amca, bu manzaraya dayanamayarak:

– Peki, Muhammed'im. Sen de benimle geliyorsun. Artık ağlama olur mu, diyerek O'nu teselli etti.

Çok geçmeden yola çıkıldı. Nihayet kervan Busra denen yerde mola verdi. Busra, Şam'a çok yakın bir yerdi.

Bu kervanı uzaktan izleyen Bahira isimli bir rahip vardı. Bahira, bu yörenin ileri gelen din âlimlerindendi. Kutsal kitapları çok iyi biliyordu. O günlerde kafası son peygamberle meşguldü. Kutsal kitaplarda okuduğuna göre bu peygamberin gelmesine çok az kalmıştı.

Bahira, aslında kendini dua ve ibadete vermiş bir insandı. O gün nasıl olduysa pencereden dışarı bakmış ve bir kervanın yaklaştığını görmüştü. Hem günlerdir ilk defa pencereden dışarı bakışına hem de yaklaşan kervandaki garipliğe hayret etti. Çünkü yaklaşan bu kervanda garip bir hâl vardı. Bahira uzun süre kervanı izledi ve sonunda yardımcısını yanına çağırarak ona şöyle dedi:

– Şu yaklaşan kervanı görüyor musun?

– Evet, görüyorum efendim, dedi yardımcısı.

– Onların hepsini buraya çağır ve onlara bir ziyafet hazırla. Kimsenin geride kalmasını istemiyorum, dedi Bahira.

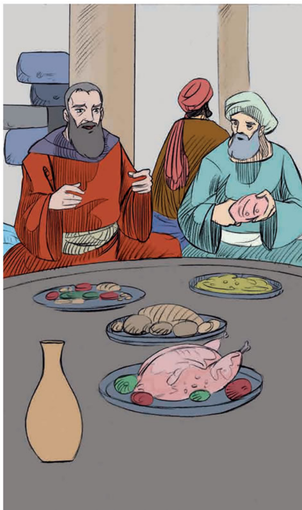
Busra'ya gelen kervanın tamamına Bahira ziyafet verdi. Onlara bol ikramda bulundu ve insanlarla güzelce sohbetler etti. Gözleri birini arar gibiydi ve O'nu bulamadığını anlıyordu.

Bu arada Kureyşliler bu ziyafetin sebebini anlamaya çalışıyorlardı. Çünkü buradan kervanlarıyla sürekli geçiyorlardı. Ama daha önce kendilerine böyle ziyafet verilmemişti. Sonunda içlerinden biri:

– Ey Bahira! Bu ziyafetin bir sebebi mi var? Biz buradan sürekli geçer ama böyle ziyafet görmezdik, dedi. Bahira:

– Hayır, hiçbir sebebi yok. Sizler benim misafirimsiniz. Misafirlerime ikramda bulunmak istedim, dedi.

– Öyleyse sağ ol. Sen gerçekten çok cömert bir insansın, dediler.

– Bu ikramdan bütün kafilenin istifade etmesini istiyorum. Yaşlı – genç, köle – efendi herkes burada değil mi, dedi Bahira.

– Evet, herkes burada. Yok, yok! Mallarımızın başında bıraktığımız bir çocuk hariç. İçimizde en küçük o olduğu için böyle yaptık.

– Rica etsem O'nu da çağırır mısınız?

– Elbette, diyerek İnsanlığın Efendisini de sofraya çağırdılar.

Bahira, Efendimizi görünce adeta çarpılmış gibi oldu. O'nun nur yüzüne bakmaya kıyamıyordu. Daha önce bu kadar güzel bir insan görmemişti. Yemeğin sonuna kadar O'nu seyretti. Oturuşu, yemek yemesi, konuşması, bakışları çok farklıydı. Bu gözlemlerinden sonra Bahira, Ebu Talip'in yanına geldi.

– Şu çocuk senin neyin oluyor, diye sordu.

– Oğlumdur, diye cevap amca Ebu Talip.

Araplardaki geleneğe göre babası ölen çocuğun amcası da baba sayılıyordu.

– Hayır, O senin oğlun olamaz. O'nun babasının vefat etmiş olması gerekir, dedi Bahira büyük bir şaşkınlıkla.

– Evet, doğru söyledin. O, benim oğlum değil. Öz yeğenim olur, diyerek önceki cevabını düzeltti Ebu Talip.

Rahip Bahira bu cevapla çok rahatlamıştı. Yıllardır aradığı hazineyi bulmuş biri gibi sevindi. Sonra amca Ebu Talip'e:

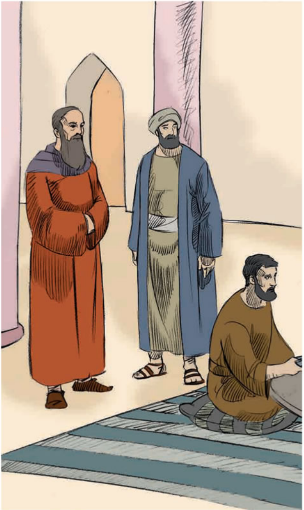
– Peki, babasına ne oldu, diye sordu.

– O, bu çocuk doğmadan önce vefat etti.

– Doğru söyledin. Bu çocuk ileride son peygamber olarak ortaya çıkacaktır. Sen şimdi geldiğin yere geri dön. Eğer benim fark ettiğim şeyleri Yahudiler de fark ederlerse O'na zarar verebilirler, dedi Rahip Bahira.

Kendinden çok emin konuşuyordu. Sanki Efendiler Efendisini yıllardır tanıyor gibi bir hâli vardı.

– Peki, bütün bunları sen nereden biliyorsun,

diye sordu Ebu Talip. Bu kez şaşkınlık yaşama sırası ondaydı.

Fakat Bahira'nın duruşunda, ses tonunda en ufak bir tereddüt yoktu. Bu soruya şöyle cevap verdi:

– Bizim kitaplarımızda O'nun özellikleri aynen yazılı. Sırtındaki peygamberlik mührünü ben gözlerimle gördüm. Bir de yol boyunca bir bulutun kervanı gölgelediğini izledim. O bulut siz buraya gelince kervanın bulunduğu yeri gölgelemeye devam ediyordu.

Bahira'nın bu sözlerinin ardından Ebu Talip mallarını orada sattı. Kutlu yeğeniyle Mekke'ye geri döndüler.

Efendimiz Şam'a ikinci yolculuğunu yirmi beş yaşında yapacaktı. Arada geçen zamanda herkes O'nu doğru sözlülüğü ve dürüstlüğü ile tanıdı. Kendi aralarında "En güvenilen insan" anlamında "Muhammed-ül Emin!" diyerek Efendimizi gösteriyorlardı. O, asla putlara ilgi göstermedi. Tersine

onlardan çok nefret etti. Çok sağlam bir Allah inancı vardı. O devirde hem genç olup hem bu kadar yüksek ahlaklı kimse yoktu.

ŞAM'A İKİNCİ YOLCULUK

Peygamber Efendimizin gençlik yıllarıydı. Daha kendisine peygamberlik vazifesi verilmemişti. Sevgili Peygamberimiz hâlâ amcası Ebu Talip'in yanında kalıyordu. Amcasının geçim sıkıntısı çok fazlaydı.

O günlerde zengin bir kadın olan Hatice'nin kervanının Şam'a gideceği duyuldu. Hatice, kervana güvenilir birinin başkanlık etmesini istiyordu. Araştırıp, soruşturdu. Bu işe en lâyık kişinin Muhammed - ül Emin olduğunu tespit etti.

O böyle bir şey teklif etmeden amca Ebu Talip Hatice'den bu işi yeğenine vermesini istedi. Hatta sevgili yeğeninin bu işe çok uygun olmasından ve Mekke'nin en güvenilir insanı olmasından dolayı iki kat fazla ücret istedi. Bu teklifi kabul eden Hatice, Sultanlar Sultanı Efendimizden kervanına başkanlık etmesini istedi.

Kâinatın Sultanı kendisine yapılan teklifi kabul etti. Elde edeceği gelirle amcasının geçim sıkıntısını hafifletmek istiyordu. O yörenin en güvenilir insanıyla kervanını Şam'a gönderecek olan Hatice de son derece mutluydu. Mallarının emniyet içindegötürülüp satılacağından zerre kadar şüphesi kal-

mamıştı.

Hatice, Meysere adlı kölesini Efendimizin hizmetine verdi. Ona sıkı sıkı şunları tembihledi:

– Muhammed'in sözünden asla çıkma. Ne derse derhâl yerine getir. O'nunla ilgili ne gözlersen dönünce bana anlatacaksın. Ona göre, gözünü açık tut, dedi.

Nihayet yola çıkılmış ve üç aylık bir yolculuktan sonra Busra'ya varılmıştı. Rahip Bahira aradan geçen zamanda vefat etmişti. Şimdi onun yerine manastıra Rahip Nastura bakıyordu.

Nastura o sırada görevli olduğu manastırın penceresinden gelenlere bakıyordu. Çevredeki zeytin ağaçlarından birinin gölgesine oturan şahıs dikkatini çekti. Bu ağaç çok yaşlı bir ağaçtı ve gölgesinde peygamberlerin dinlendiği söylenirdi. Nastura, daha önceden tanıdığı Meysere'yi yanına çağırdı:

– Şu zeytin ağacının altında oturan zat kimdir,

diye sordu.

– O, Mekke halkından, Kureyş'ten biridir, diye cevap verdi Meysere.

Bir süre derin düşüncelere dalan rahip Nastura:

– O ağacın altına bu zamana kadar peygamberlerden başkası oturmamıştır. O'nun gözünde hafif bir kızarıklık var mı?

– Evet, var.

– O zaman şu sözlerimi iyi dinle. O ağacın altında oturan şahıs peygamberdir. Hem de peygamberlerin sonuncusudur.

Bu konuşma Meysere'yi çok heyecanlandırdı. Artık yerinde duramaz hâle geldi. Gözünü bir an olsun Kâinatın Efendisinden ayıramıyordu. Mekke'ye döndüğünde Hazreti Hatice'ye anlatacağı çok şey vardı.

Alışveriş bitince kervan Mekke'ye dönmek üzere yola koyuldu. Çok kârlı bir ticaret yapılmıştı. Bu ticaretten bu kadar kazanç elde edileceğini Hazreti

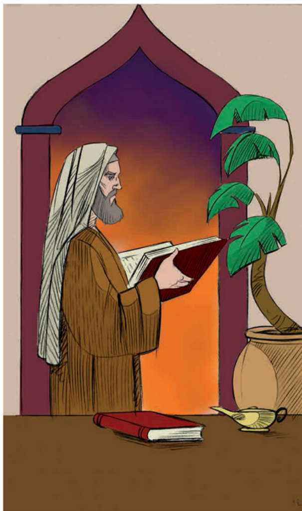
Hatice bile tahmin etmiyordu.

Busra'dan çıkarken iki melek Kâinatın Sultanı Peygamber Efendimizi gölgeliyordu. Meysere, gözlerini tekrar tekrar ovuşturarak baktı. Evet, yanlış görmüyordu. İki tane melek El Emin'i gölgeliyordu. Bu durum kızgın çöllerde devam eden yolculuk boyu sürdü. Meysere gördüklerini, yaşadıklarını efendisi Hatice'ye anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Nihayet kervanın Mekke'ye ulaşma zamanı gelmişti. İnsanlar yüksek yerlere çıkarak kervanı beklemeye başladılar. Hatice de evinin damına çıkmıştı. Efendimizi gölgeleyen melekleri o da görmüş ve yanındaki kadınlara:

– Bakın, bakın! İki tane melek Muhammed'i gölgeliyor, demişti.

Kervanı, satın alınan mallarıyla birlikte Hatice'ye teslim eden Efendimiz, onun çok para kazanmasına vesile olmuştu. Hatice, mallarının eksiksiz kendisine teslim edileceğini çok iyi biliyordu ve yanılmamıştı da. Malların tesliminden sonra derhâl Meysere'yi yanına çağırdı:

– Neler gördün, neler yaşadın? Anlat, dedi.

O da yolculuğun başından itibaren şahit olduklarını teker teker anlatmaya başladı. Rahip Nastura'nın sözlerini eksiksiz aktardı. Meleklerin Efendimizi gölgelediğine şahit olduğunu söyledi.

Bu anlatılanlar Hatice'yi çok etkiledi. O da bir Hıristiyan âlimi olan akrabası Varaka Bin Nevfel'in yanına gitti. Duyduklarını ona aktardı. Varaka, bilgili bir âlimdi. Yahudilik ve Hıristiyanlık ile ilgili engin bilgiye sahipti. Tevrat ve İncil'de son peygamberle ilgili birçok bilgi vardı. Hatice'den duydukları son peygambere işaret ediyordu. Varaka bin Nefel çok heyecanlandı. Son peygamberle aynı şehirde yaşamak onun için büyük bir onurdu.

Varaka bin Nevfel Hatice'ye:

– Bu söylediklerin doğru ise Muhammed bir peygamberdir. Ben de bu zamanlarda bir peygamberin geleceğini kitaplarımızda okuyordum. Peygamber gelmesinin tam zamanıdır, dedi.

Bu sözlerden sonra Hatice'nin, Efendimize ilgisi çok arttı. Onun bu ilgisi Kâinatın Sultanı'nın eşi olmasıyla neticelenecekti.